

ZÁKLADNÍ ŠKOLA, PRAHA 4
Pošepného náměstí 2022
FAKULTNÍ ŠKOLA PEDAGOGICKÉ FAKULTY UK

RECEPTY

Podívejte se na naše skvělé recepty a zkuste si něco z toho připravit sami.

ČTĚTE NA STRANĚ 4

SKVĚLÉ TIPY NA DOVOLENOU

Naši cestovatelé doporučují

ČTĚTE NA STRANĚ 2

úvodník

Milí čtenáři,
časopis, který právě čtete,
byl vytvořen žáky z naší
školy. A dovlím si tvrdit, že
jsme odvedli dobrou práci,
ale to už posoudíte sami.
Tento školní rok je tématem
cestování. Pokud máte rádi
vyprávění, ať už pravdivé, či
ne, máme tu pro vás příběhy
a cestopisy. Pokud se
nemůžete rozhodnout kam
jet, můžete se cestopisy
inspirovat, ale jsou tu
i popisy zemí jako takových.
Pokud se chcete bavit máme
tu nabídku vtipů o cestování.
To a i další na vás čeká
v hlubinách tohoto časopisu.

Celá škola přeje hezké
počtení. Tak na viděnou
mezi stránkami.

Varanus komodoensis

Tak sbalit kufry a jedem!

Mějte na paměti, že si stejně
vždycky zapomenete doma
něco, co zjistíte, že je pro vás

důležité až v okamžiku, kdy se
vám to bude hodit. Buď se
bez toho obejdete, nebo si to

musíte obstarat na místě.

Co si máme vzít s sebou, když jdeme do lesa

všechno vešlo. Pak si vezmete
baterku, kdyby byla tma.
Vezmete si kompas, abychom se
neztratili (mobil). Kdybyste
chtěli udělat piknik, tak si vezmte
jídlo (jakékoliv), např. hovězí,
vepřové maso, brambory,
marmelon, nějaké mořské jídlo
(krevety, kraby atd.), potřebujete
ještě vařící potřeby. Na oheň se
vezměte křesadlo. Kdybyste
chtěli sekat něco tvrdého, tak si

Těžké balení

foto: Co si sbalit na hory - Život na cestách

Není nic horšího, než

potřebovat, tak mi nebude zase
chybět něco jiného. Pak si lámu
hlavu, jestli mám skutečně
všechno, co je třeba.

Vánoční lyžování v Itálii

V zimě bych doporučil Dolomity v severní Itálii, kde je spousta světoznámých lyžařských středisek, takže si zde vybere každý milovník zimních sportů.
PENSION AUERHOF

Já jsem bydlel v pensionu AUERHOF ve městě Natz u Brixenu v Jižním Tyrolsku, který je vzdálen 630km od Prahy. Jedná se o rodinný pension s moderně vybavenými pokoji (TV, WiFi), domácí kuchyní, saunou a kulečníkem. KRONPLATZ/PLAN de CORONES První den jsme navštívili oblíbené horské středisko Kronplatz vzdálené necelých 60km od našeho pensionu. Na vrcholu Kronplatzu ve výšce 2275 m n.m. je největší zvon v celých Alpách s názvem Concordia 2000. Z vrcholu hory se svažují sjezdovky do tří světových stran. Ceny skipasů se pohybují okolo 50€/den/dospělí a cca 35€/den/dítě.

HELM - ROTWAND Dalším střediskem, které jsem navštívil byl Helm Rotwand v Sextenu vzdálený necelých 80km od městečka Natz a 45km od střediska Kronplatz/Plan de Corones. Nejvyšší vrchol Helm se tyčí do výšky 2200m n.m. a odtud vede spousta sjezdovek od modré po černou. Ceny skipasů jsou oproti Kronplatzu levnější o cca 15%. Poslední den jsme navštívili menší lyžařské středisko Speikboden vzdálené 55km od Natzu. Z vrcholu Sonnklar ve výšce

2400m n.m. je krásný výhled na ledovci přikryté Zillertálské Alpy. Toto středisko využívají zejména školní kurzy kvůli širokým sjezdovkám. Ceny skipasů zde byly nejlevnější, ale ne o moc jako na Helmu.

MŮJ TIP: Mně se nejvíce líbilo středisko Helm - Rotwand, protože jsou tam krásné, dlouhé sjezdovky vedoucí lesem a úžasná panoramatická restaurace.

autor článku:
FILIP HROUDA

Tipy na výlety - okolí Lipna

foto: commons.wikimedia.org.

V dnešní rubrice Kam na výlet Vám přinášíme doporučení na výlety v okolí lipenského jezera, které se nachází na jihu Čech u hranic s Rakouskem.

STEZKA KORUNAMI (STROMŮ)

Stezka korunami stromů je první stezka svého druhu v České republice. Otevřena byla 10. července 2012. Součástí stezky jsou naučné prvky v oblasti přírody a její ochrany a funkce lesa. Stezka obsahuje 3 zážitková místa s lanovými prvky. Jsou umístěny ve výšce 24 metrů. Stezka je zakončena 40-ti metrovou devítihtrannou vyhlídkovou věží s bezbariérovým přístupem. Z věže se dá dolů sklouznout po suchém tobogánu, který má 52 metrů. Otevřeno je denně kromě 24.12. Základní cena je 250,-Kč za dospělého, 205,-Kč za dítě. Rodinná vstupenka 705,-Kč.

Jedna jízda tobogánem 50,-Kč.

KRÁLOVSTVÍ LESA

Království lesa je úžasné lesní hřiště s několika desítkami atrakcí a herních prvků. Zábava v Království lesa je určena pro všechny generace. Najdeme zde obří trampolíny a houpačky, lanový park, obří mraveniště, prolézačky a minizoo. Otevřeno je denně od konce dubna do konce října. Vstupné je 200,-Kč za dospělého, 150,-Kč za dítě.

ČESKÝ KRUMLOV

Český Krumlov je vzdálen cca 30 km od Lipna na Vltavou. Město je zapsáno mezi památky UNESCO. Najdeme v něm

krásné úzké středověké uličky. Dominantou Českého Krumlova je hrad a zámek s nádhernou věží. K českokrumlovskému zámku patří také medvědi, kteří se tu chovají od dob posledních Rožmberků. V zámecké zahradě najdeme přírodní divadlo s otáčivým hledištěm. Další zajímavostí Českého Krumlova je grafitový důl v hloubce 70 metrů pod povrchem. Zde si prohlédnete, jak se těžila tuha, a svezete se důlním vláčkem. Vstupné do grafitového dolu je 160,-Kč za dospělého a 100,-Kč za dítě. Počítejte s časem 1,5 hodiny.

autor článku:
ADAM DUDEK
třída 6.A

Tipy na výlet

Mám pro vás 3 tipy kam jet o prázdninách nebo o volném čase.

První tip je České Švýcarsko. Je to skvělé místo, protože se tam projdete po krásném lese, který obklopují různé skály a jeskyně. Druhý tip jsou Krušné hory. Krušné hory jsou vyhlášené

kvalitními ski areály a rozsáhlou sítí upravených běžeckých tras. Nejčastějším cílem lyžařů je samozřejmě Klínovec a Boží Dar.

Velmi dobré služby ale najdete i v dalších střediscích. Krušné hory nabízejí kromě lyžování ale i celou řadu dalších zimních aktivit. A třetí tip jsou Orlické hory. Je to velmi krásné místo a nejlepší je, když tam jedete v zimě a pořádně si zalyžujete. Nejvyšší vrchol je Velká Deštná, měří 1115 m n. m. Název pohorí je odvozen od řeky Orlice, která tudy po česko-polské hranici protéká. Já jsem tam sice nikdy nebyla, ale moc bych se tam chtěla podívat.

autor článku:
SILVIE PÍCKOVÁ

Tipy na výlety na horách

Východiska do Orlických hor

Nejllepšími východisky do Orlických hor, pokud pojedete veřejnou dopravou, jsou Náchod, Nové Město nad Metují, Rokytnice v Or. h. a Mladkov. Do těchto míst lze dojet pohodlně vlakem. Dále pak

musíte buď autobusem, nebo pěšky. Pokud chcete poznat Orlické hory i podhůří, pak ideálním místem pro začátek cesty je Náchod. Přímě nad náměstím se vypíná náchodský zámek. Na protější kopci, již však o něco výše, je Jiráskova turistická chata s rozhlednou a hned dvě muzea. Tím prvním, známějším, je pevnost Dobrošov. Prohlídka podzemí dobrošovské tvrze Vám zabere asi hodinu. Druhým muzeem je pěchotní srub Březinka nad Náchodem Bělovsi. Tento objekt sice nemá impozantní podzemní prostory jako Dobrošov, zato je vybaven takřka veškerým původním zařízením.

autor článku:
TEREZA PETRŽILKOVÁ
třída 6.A

Cestování

Cestování je koníček, kdy jednotlivci nebo skupina lidí jezdí po světě a poznává různé kultury a památky. Lidé cestují také za poznáním jiné kuchyně, tradice a přírody. Navštěvují různá místa a spí pod širým nebem. Ale jsou také lidé, kteří jezdí do cizích zemí pracovně. Fotograf například fotí tradice a kulturní památky a nebo život na vesnici a chování zdejších obyvatelů.

země
tradice
Tradiční jídlo
Kulturní památka
Španělsko
Rozbalování dárků na Tři krále
paella
Chrám Sagrada familia
Egypt
ramadán
falafel

Mauricius

Zeměpisné informace

Mauricius je malý ostrovní stát, nacházející se v Indickém oceánu poblíž Madagaskaru (asi 900 km východně). Stát Mauricius, spadající pod Afriku, je tvořen stejnojmenným ostrovem sopečného původu. Jeho rozloha je přibližně 1865 km². Ostrov má 330 km dlouhé pobřeží, které je téměř celé obklopeno korálovým útesem. Úřední jazyk na Mauriciu je angličtina, ale nejvíce se zde mluví jazykem zvaným morisien. Dorozumíte se zde i francouzštinou.

Historie

Mauricius je zakreslen

Kultura Itálie

Itálie je označována za kolébku západní civilizace. Je to země, do níž se na počátku našeho letopočtu přesunulo centrum křesťanství, v němž se začala formovat římskokatolická církev a ve které sídlí papež. Země, z níž pochází renesance, opera a mnoho světově proslulých umělců, z nichž namátkou můžeme zmínit jména jako Leonardo da Vinci, Michelangelo, Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Giuseppe Verdi a mnoho dalších. Itálie doslova oplývá muzei, galeriemi, výstavami, historickými památkami, kostely. V podstatě kamkoli se v Itálii vypravíte, natrefíte na historickou památku

Pyramidy v Gíze
Česká republika
Vánoce
svíčková
Karlův most
Čína
Čínský nový rok
Kung-pao
Velká Čínská zeď

Lidé cestují buď s cestovními kanceláři, nebo takzvaně na vlastní pěst - když si člověk zařídí ubytování, letenky, výlety, dopravu a zábavu sám. Může se přesouvat podle libosti do jiných měst a hotelů. Toto cestování je nejlepší škola života. Člověk se musí starat o svoje věci a na nikoho se nespolehat.

autor článku:
LINDA PELCOVÁ

na starých arabských mapách a musel být arabským mořeplavcům znám již v 10. století. Jako první Evropané sem pronikli Portugalci, Diego Fernandez Pereira objevil ostrov v roce 1505. Oba národy však ostrov využívali jen občasné k zastávkám na cestě do Indie. Roku 1598 přistáli na ostrově Nizozemci a pojmenovali ho Prins Maurits van Nassaueiland. Roku 1710 však Nizozemci, potýkající se s různými problémy, Mauricius zase opustili. V té době byly vykáčeny prakticky všechny lesy a mnoho zvířecích druhů zdecimováno, nebo vyhubeno, např. pták dodo (blboun nejapný) velký jako krocán. Francie prohlásila Mauricius za svou kolonii roku 1715

a umělecká díla. Proslulá jsou vatikánská muzea a Galerie Borghese v Římě, Galleria degli Uffizi ve Florencii, Národní archeologické muzeum v Neapoli, Gallerie dell' Accademia v Benátkách a z novějších muzeum Ferrari v Maranellu. Památky, které můžete v Itálii navštívit: Colosseum, chrám Pantheon, Benátky, Vatikán, historické centrum Neapole nebo sopku Vesuv. Ikonou Itálie a hlavně Říma je Colosseum. Tato antická památka byla postavena kolem roku 80 císařem Vespasiánem. Zajímavá památka je taky sopka Vesuv, která měří 1281 metrů.

autor článku:
DAVID ŠLEHOFR

Kultura Francie

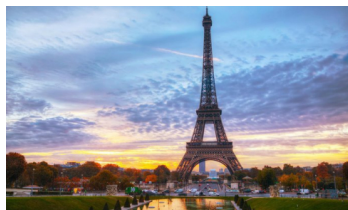

foto: Autor neznámý

Od historických míst po památky, od muzeí po výstavy, poznejte nejkrásnější poklady výjimečné kulturní destinace - Francie.

Více než 40.000 památek, 42 míst zapsaných na seznam světového kulturního dědictví UNESCO, 8.000 muzeí, více než 500 festivalů, divadelních sezon, koncertů a tanečních představení, výstavních prostor

a přejmenovala ho na Île de France. Od roku 1735, kdy Francouzi otevřeli námořní základnu a loděnice, začalo velmi rychlé osídlování. Rozmáhalo se pěstování cukrové třtiny, v roce 1744 začaly pracovat první dva cukrovary. Při sčítání lidu v roce 1776 měl Mauricius již přes 33 000 obyvatel. Během napoleonských válek (1810) obsadili ostrov Britové. Děni na ostrově však zůstalo nedotčené.

Atrakce

Na Mauriciu se nacházejí dvě placené výletní trasy s programem, západní a východní. Západní trasa vede od potápění se s delfíny přes prohlídky různých míst a šnorchlování poblíž již

Špindlerův Mlýn

V pátek 20. prosince jsme jeli po škole ve 14 : 30 na hory. Vyrázili jsme a za dvě hodiny jsme byli doma. Naše chatka se jmenovala Lucie, byla třípatrová a první dva dny jsme trčeli doma. Pak přijel bratranec z Ukrajiny, asi ve 20 : 00. Ten den už jsme lyžovali. Příští den jsme zas

nové generace, parků a úžasných zahrad.....

Francouzské kulturní památky jsou místy, kde ožívá umění a kultura: navštivte muzeum, zúčastněte se festivalu, zajděte na výstavu, vyražte po stopách známých osobností....Během vašeho pobytu ve Francii se vám historie a kultura nabízí ve dne v noci.

Kromě skutečností o Francii a její historii zde najdete také informace, itineráře a tipy, jak vplout do rytmu francouzského kulturního života během vašeho pobytu ve Francii.

autor článku:
KAROLÍNA VOTAVOVÁ

zmiňovaných korálových útesů až po místní jídlo v nějaké restauraci. Ve východní najdete maják s historickým příběhem, znovu se můžete při šnorchlování pokochat krásami útesů a nakonec znovu jít. Dvě trasy se od sebe moc neliší, prakticky rozhoduje, jestli dáte přednost delfínům, nebo majáku.

Osobně jsem na Mauriciu nebyla, ale moje kamarádka už mnohokrát a už z jejího vyprávění mám pocit, že až se na Mauricius vydám, bude to velice zajímavé.

Varanus komodoensis

foto: pixabay.com

trčeli doma. Ale Nový rok jsme slavili v Kutné Hoře. Tam už jsme byli v hotelu. Bylo to úžasné, ale jeden ohňostroj letěl špatně a přiletěl nám pod nohy. Byli jsme tam dva dny a pak jsme se vrátili do Prahy.

autor článku:
OLEH ROZHKO

Čevapčići (Chorvatsko)

SUROVINY:

3 lžíce petrželová nať sekaná
1 lžíce sůl
1 lžička česnek
1 kg mleté maso - hovězí
1 lžička pepř celý mletý
0,50kg skopové maso mleté

Zformujte válečky asi jako prst velké a potom upečte na grilu nebo v troubě s mírnou teplotou tak, že zůstanou šťavnaté.

Otočte pouze jednou a nesmíte propíchnout, aby nevytekla šťáva.

TIP: Noste na stůl vřelý s chlebem a na lůžku z cibule.

Přidejte kyselou smetanu, čerstvé rajče, ajvar.

autor článku:
MATYÁŠ MATOUŠŮ

POSTUP:

Dejte všechny přísady do velkého mísy a hnětete dobře maso a koření dohromady. Dejte chladit na 2 hodiny do ledničky a pak vyjměte a promíchejte dobře znovu.

Citronovo - kuřecí polévka (Chorvatsko) - M. Matoušů

SUROVINY:

3 lžíce olivový olej
1 ks cibule
8 stroužků česneku
2 ks kuřecí prsa bez kůže
1 ks citronová kůra
1 lžička sladké papriky
1 l kuřecí vývar
1 šálek kuskus
sůl, pepř mletý
1 kg sýr feta

POSTUP:

Na oleji orestujte nahrubo

nasekanou cibuli a na plátky nakrájený česnek. Přidejte celá kuřecí prsa, citronovou kůru a papriku, zalijte vývarem a vařte asi 15 minut. Poté vmíchejte propláchnutý kuskus a vařte ještě 5 minut. Uvařené kuřecí maso vyjměte a polévku dochuťte solí i pepřem.

Maso nakrájejte a vložte zpět. Podávejte s nasekanou pažitkou a rozdrobeným sýrem feta.

Sushi recept - H. Martan

Suroviny:

1 hrnek sushi rýže (200-250 g)
60 g rýžového octa (používám na 250 g rýže)
40 g krupicového cukru
10 g soli
řasy Nori
losos, okurka, případně další náplně (tuňák, avokádo, ředkev, vaječná omeleta, krabí tyčinky...)
sezamová semínka (světlá a tmavá)
sójová omáčka, nakládaný zázvor, wasabi pasta k podávání

Rýži odměřte v hrnku, kolik budete mít rýže, tolik budete potřebovat vody. Důkladně propláchněte, aby byla voda z rýže co nejčistší. Rýži scedte, dáme do hrnce, ve kterém se bude vařit. Zalijte ji stejným množstvím vody, jako bylo rýže na začátku a necháme minimálně hodinu v klidu. Během vaření rýže ochuťte ocet - dejte ho do misky, přidejte cukr a sůl. Přelijte přes vařečku na rýži do misky.

Zkuste nejprve tak 3/4 směsi a po promíchání rýži ochutnejte. Rýži opatrně promícháváme s octem, jako kdybyste ji chtěli krájet. Pokud jste nepoužili všechnu octovou směs, nyní je čas rýži ochutnat a případně ji přidat. Vychladlá rýže bude chutnat o něco méně výrazněji, než teplá/vlažná.) Po vychladnutí přikryjte misku s rýží potravinovou fólií. připravte si ostatní suroviny. Řasu přepůlíme. U správně suché řasy to jde po ohnutí normálně v rukách, pokud chcete jistotu, použijte nůž.) Omyjte okurku a připravte si lososa a ostrý nůž.

A nakrojte je na příhodné kousky. K ruce si připravte vodu s rýžovým octem na namáčení rukou (pro práci s rýží) a utěrku na jejich usušení (pro práci s řasou). Polovinu řasy položte na podložku hrubou, matnější stranou nahoru. Ruce si navlhčete a do dlaně naberte jednu hrst rýže. Snažte se ji rozprostřít po celé řase, jen na jednom konci nechat trochu volného místa pro lepší zabalení. Pokud rýže nevyhází, trochu přidejte, ale snažte se, aby množství jedné dlaně stačilo. Na rýži položíme kousky lososa. Zarolujte do pevné rolky.

RECEPT NA FRANCOUZSKÝ MEDOVÝ PERNÍK

Ingredience :
(forma na biskupský chlebiček cca 25x10 cm)

120 g hladké mouky

30 g pohankové mouky
50 g neloupaných mandlí, hrubě nasekaných
2 lžičky prášku do pečiva
0,5 lžičky mleté skořice
1/4 lžičky nastrouhaného muškátového oříšku
4 rozemleté hřebíčky
1/4 lžičky mletého zázvoru
130 g tekutého medu
1 žloutek
80 g másla (+ na vymazání formy)

foto: commons.wikimedia.org.

Postup:

-V míse smíchejte obě dvě mouky společně s práškem do pečiva, mandlemi a kořením.
-Přidejte rozpuštěné máslo, med

a žloutek, promíchejte, až se vše spojí a vznikne vláčné těsto.
-Chlebičkovou formu vymažte máslem a dejte do ní těsto.
-Pečte na 180°C přibližně 40 minut. Propečení zkoušejte špejlí. Těsto se na ní nesmí lepit.

Přeji všem dobrou chuť!

autor článku:
KAROLÍNA VOTAVOVÁ

Banánová buchta (VB)

SUROVINY:

140 g másla nebo margarínu plus extra na vymazání formy
140 g cukr krupice
2 velká vejce
140 g mouky
1 lžička prášku do pečiva
2 přezrálé banány

POSTUP:

Troubu rozehrějeme na 180 °C. Formu vymažeme, vyložíme pečícím papírem. Máslo ušleháme s cukrem v hustý hladký krém. Všleháme

rozkvedlaná vejce s trochou mouky. Přidáme zbytek mouky, prášek do pečiva a rozmačkané banány.

Těsto vlijeme do formy, pečeme asi 30 minut. Poté pícháme doprostřed buchty špejlí, abychom se ujistili, že je upečená.

Necháme 10 minut odpočinout, vyndáme z formy.

Buchtu můžete pocukrovat moučkovým cukrem nebo polít cukrovou polevou, kterou si uděláte z cukru a 2-3 lžic vody.

Párkové rolky (VB)

Suroviny

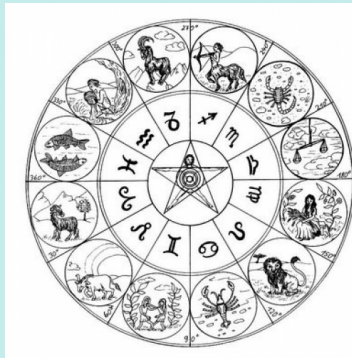
250 g listového těsta
6 anglických párků
2 lžíce strouhanky
pepř
koření dle chuti
1 vejce
trochu mléka
mák, sezam

POSTUP:

Troubu rozehrějete na 180°C. Z párků sundejte střívko, maso dejte do mísy. Přidejte strouhanku a koření, vše dobře

promíchejte. Těsto vyválejte na obdélník o tloušťce cca 0,5 mm, po délce rozřízněte na dva díly. Na každý díl položte váleček masové směsi. Těsto potřete vajíčkem rozkvedlaným v trošce mléka, masovou směs zabalte do těsta, konce k sobě dobře zamáčkněte. Povrch celé rolky potřete vajíčkem s mlékem, posypejte mákem nebo sezamem a rozkrájejte podle toho, jak je chcete mít velké. Vložte do trouby a pečte cca 25 minut do zlatova.

Cestovní horoskop

Beran (21. 3. – 20. 4.)
Berani jsou klidné a dobrodružné povahy. Cestování naprosto zbožňují, a kdyby bylo po jejich, nedělali by vlastně nic jiného. Cestování totiž zároveň znamená poznávání něčeho nového.

Býk (21. 4. – 21. 5.)
Býci si rádi užijí relax spojený s výlety do neznámých krajín. Rádi zažijí nové věci, ale pokud si budou moci užít luxus v krásném prostředí, budou nadšení. Své dovolené si Býci užívají všemi smysly.

Bliženci (22.5. – 21.6.)
Bliženci mají cestování moc rádi, protože jim umožňují rozšiřovat si obzory a poznávat nové a neznámé, zejména jiné kultury a nové lidi. Nedělá jim problémy ani komunikace v cizích jazycích, domluví se rukama nohama v podstatě kdekoli.

Rak (22. 6. – 22. 7.)
Raci cestování nemají příliš rádi, protože jsou hodně vázáni

na svoje známé pohodlí a zažité rutiny. Nejčastěji právě oni s sebou vozí svačiny z domova, kdyby jim náhodou místní kuchyně nechutnala.

Lev (23. 7. – 22. 8.)
Lvi nejsou nároční na výběr dovolené, je jim více, méně jedno, kam pojedou, ale nejráději by stejně jako Býci vyrazili někam do luxusu. Třeba k moři, kde o ně bude dobře postaráno.

Panna (23. 8. – 22. 9.)
Panny na cesty vyráží s dokonale připraveným plánem, co se bude dít. Pokud se plán nedodrží, jsou nervózní a podrážděné, protože improvizovaná dovolená není jejich styl.

Váhy (23. 9. – 23.10.)
Váhy cestují velice rády, ale organizování jim moc nejde. Na cestách potřebují průvodce, někoho, kdo se postará o naplánování dovolené. Cestují pocitově, rádi improvizují a dovolenou si pořádně vychutnají.

Štír (24. 10. – 22. 11.)
Pro Štíry je cestování náročné, pokud jde o organizovanou

zábavu, kdy hejno turistů míří stejným směrem a na povel naskakuje a vyskakuje z autobusu. Nejráději objevují na vlastní pěst, všechno si zařídí sami. Vydávají se rádi i na batůžkářské túry mimo ty největší davy turistů.

Střelec (23. 11. – 21. 12.)
Střelci rádi cestují s velkou partou. Nejsou nároční, přizpůsobí se všem podmínkám, nestěžují si, zkrátka se Střelci bude cestování radost. Jedinou jejich chybou je zbrkllost, neuspořádanost a zapomnětlivost. Zvláště při balení a odjezdu.

Kozoroh (22. 12. – 20.1.)
Kozorozi se bez plánu neobejdou, vždycky dobře promyslí, co chtějí na kterém místě vidět. Rádi si užijí přírodní zajímavosti a méně turisticky vytižené lokality. Nemají rádi změny.

autor článku:
DOROTA RÁŽOVÁ
třída 8. B

Vodnář (21. 1. – 20. 2.)
Pro Vodnáře je cestování svobodou. Nejráději svoji dovolenou moc neplánují. Prostě jedou tam, kam se jim zrovna zachce, a dobře se vyrovnávají s improvizací i s tím, že na cestách vždy všechno nejde tak, jak by mělo.

Ryby (21. 2. – 20. 3.)
Pro Ryby je velkou součástí cestování ta fáze, kdy si teprve představují, kam vyrazí a jaké to tam asi bude. Jinak jsou na cestách příjemnými společníky, kteří si zbytečně nestěžují.

Egypt

foto: pxhere.com

foto: pixabay.com

V loňském kalendářním roce jsme na podzim s rodinou navštívili Egypt. Průměrná teplota vzduch v zimě je 18, 23 ° C, v létě 35, 45 ° C. Klima v Egyptě je horké a suché, protože je v Africe. V Egyptě se deště vyskytují jen zřídkka (a v pouštích). Díky vysoké vlhkosti je snáze tolerována vysoká teplota. Pokud je to letovisko, pak na pláži vám bude dostatečně pohodlně i při 45 stupních.

O Egyptě se říká, že je to země věčného léta, protože koupací sezóna trvá celý rok. Za tento týden dovolené jsme si s rodinou užili krásného počasí, příjemných lidí a hodně památek.

autor článku:
IZABELLA TSONYNETS

Maďarské termály

Do termálů v městě Sárvar jezdíme každou zimu. Určitě doporučuji, jestli si chcete užít volno a relax, tak je to právě pro vás. Jsou tam velké bazény určené k odpočinku a druhá půlka jsou tobogány a bazény určené pro zábavu. Je tam moc dobré jídlo, které si dopřáváme na snídani a na večeri, potom je možnost zakoupit si all inclusive, kdy máme i polední a odpolední svačiny. Také v pokojích nezaostávají, moc útulné pokoje s pohodlnými postelemi mluví za vše. A nakonec vám řeknu, že patra

mají svojí barvu a my se sestrou vždy tipujeme, jakou barvu budeme mít letos. Jestli červenou, modrou, zelenou nebo žlutou. Moje sestra se nejvíce těší do bazénů, na výlety a na procházky. Já se ale ze všeho nejvíce těším na jídlo a na venkovní bazény.

autor článku:
DAVID KEBRDLE
třída 6.A

Lesní romance

Ano, možná byste si mě ani nevšimli. Jsem totiž menší než obyčejné stébko trávy. A miluji cestování.

Moje chaloupka má stěny z větviček a střechu z kůry. Před ní stojí kotlík, ve kterém si sem tam udělám nějakou tu pochoutku.

A víte co? Vydám se dnes na výšlap. Půjdu kamkoliv! Svačina, pití, nezapomenout na mapu, ať se neztratím! Raději i deštník, co kdyby náhodou! A můžu vyrazit! Tolik listí, ježkovy oči! Co to je? Ááá, černý stín! Pomóóó! Běží ke mně! Pomóóó!

„Jé, ahoj! Co tu vyvádíš?“
„Jé! No, víš, hmm, myslel jsem, že jsi něco strašlivého! Ale ty jsi „ jak to, jsi hodná, milá, krásná a...“

„No dobře, stačí, stačí. Zas tak

úžasná nejsem!“
„Co kdybychom si odpočinuli,“ navrhuje jí.
„V domě lidí?“ ona na to.
„Co? ... Chci říct ... ano, dobře, rád ...“
„A jsme tady! Jak se vůbec jmenuješ?“
„Sisi. A ty?“
„Já jsem Kuchy! Víš, jsi moc hodná, milá a“
„Já vím, to už jsi říkal na začátku. Myslím, když jsme se poprvé potkali.“ vzdychla.
„Pssst,“ šeptá Sisi, „pozor, někdo jde! Pssst! To je člověk.“
Odpovídám: „Aha, nikdy jsem ho neviděl. Schováme se, rychle! Jde k nám. Raz - dva - tři - UTÍKEJ! POZOOR, jde to po tobě!“
„Aaaa - pomóc!“ křičí Sisi.
„Už běžím!“ odpovídám.
„Áááá - padám!“
„Nepadáš, už jsi spadla, ale na mě!“
„Jééé, promiň, nechtěla jsem.

Tys mě zachránil!“
„Ano, vypadá to tak.“
„Díky.“
„Tys...ty jsi mě políbila?“
„Hmmm...“
„Chtěl bych, aby sis mě ...“
„Vzala za ženu?“
„Nó, vlastně jo!“
„Víš, tohle...je to na mě asi moc brzy, ale“ váhá Sisi.
Ach jo, to mě mohlo napadnout. Říkám si v duchu.
„Vezmu si tě!“ překvapila mě svou ráznou odpovědí.
„Vážně?“ ptám se.
„Jasně! Ano!“ volá vesele a ptá se: „A kde budeme bydlet?“
„Potřebujeme někde bydlet? Můžeme prostě putovat, toulat se a domov si najdeme na cestách. Aspoň poznáme nové, neznámé kraje...“ navrhuji.
„Jo, život je jedna dlouhatánská, parádní cesta,“ říká Sisi.
--- O TŘI DNY POZDĚJI ---
„Snad se ti všechny mé květiny

líbí,“ vyhrknu.
„Jasně! Jsou nádherné!“
odpovídá mi Sisi nadšeně.
--- 4. DEN ---
„Berete si dobrovolně a z lásky zde přítomného Kuchyho?“
„ANO!“
„Berete si dobrovolně a z lásky zde přítomnou Sisi?“ „ANO!“
„Nyní si dejte svůj první novomanželský polibek!“ M L A S K!
A tak spolu žijeme šťastně a spokojeně a budeme tak žít až do smrti. Ne, ne, lepší by bylo napsat, že spolu cestujeme, chodíme na túry, výšlapy, touláme se lesy, poli, cestou necestou a budeme tak cestovat až do smrti. Vždyť jsme se na jednom z našich putování našli.

autor článku:
HANA BARTOŠOVÁ
třída 6.A

Cestování časem

Psal se rok 19 000 a jeden vynálezce vynalezl stroj času. V ten den kdy ho vynalezl si v duchu říkal „Za kolik korun bych ho vydražil a mám ho vůbec prodávat.“ V tom přišel vědci dopis o knize kterou si objednal. Vědec si čte balík „Dobrý den pane Kozlíků doufáme že se balík nepoškodil a jestli ano tak volejte na Českou poštu.“ A v tu chvíli vědec křičel nahlas „Ano!!!! to je limitovaná edice poníka z konikolandu.“ a v tu chvíli si sedl na tlačítko spustit ve stroji času. Vědec se ocitl v roce 2020 a potkává se

foto: pixabay.com

tam s partou mladých hochů a ptá se jich v jakém roce je hoši

mu odpovídají „jste spadnul z nebe nebo co vždyť je rok dvaadvacet“ odpověděli kluci a vědec odpověděl děkuji a potom se vydal na autobusovou zastávku a zeptal se milého pána kde je nejbližší letiště a pán mu odpoví: „Nejbližší letiště je letiště Václava Havla v Praze“ odpovídá pán „ale vědec se zeptá: „v jakém jsme městě“ natož mu pán odpoví že v Praze a že je to kousek od tuď a vědec běhá co nejrychleji co může až k letišti. Až vědec doběhl k letišti tak si zaplatil letenku do Ameriky a šel navštívit zdejšího prezidenta Donalda Trumpe. Pozdravil prezidenta a řekl: pane prezidente pokud neodpálíte tuhle jadernou bombu tak nebude jaderná válka“

prezident mu na to ho nato zeptal jak to ví a vědec se mu svěřil s tím že vynalezl stroj času a že je z roku 19 000 „ale prezident mu nevěřil a tak se vědec vrátil do Česka a šel do roku 450 000. Tam se mu líbilo více než v roce 19 000 a proto tam taky zůstal. Přijel jednoho dne naštvit Vietnam a hned chtěl ochutnat jídlo ale těm znakům moc nerozuměl a proto to zkoušel přečíst po Česku a rozuměli mu tak si tam dal tradiční vietnamskou polévku pho a náš vědec tedy zůstal ve Vietnamu a žil tam šťastně až do smrti.

autor článku:
DUC TRUNG DINH

Tipy na výlety ve Velké Británii

foto: pixabay.com

foto: pexels.com

Pokud budete cestovat do Velké Británie, určitě byste neměli minout její hlavní město Londýn. Má spoustu historických památek, ale i mnoho moderních čtvrtí.

Z historických památek stojí za vidění např. Buckinghamský palác-sídlo královny Alžběty 2., Big Ben-parlament nebo katedrála sv. Pavla. Naproti parlamentu je „London Eye“ neboli londýnské oko. Je to velké ruské kolo ze kterého je krásný výhled na město. Pod londýnským okem je velké mořské akvárium. Je tam spousta druhů ryb.

Nedaleko Londýna se nachází Warner Bros studios-muzeum Herryho Pottera. V těchto studiích se z velké části filmy natáčely. Jsou zde mimo jiné k vidění části původních kulís. Najdete tam např. model Bradavic nebo Příčnou ulici.

Rád bych také zmínil jižní pobřeží Velké Británie. Leží tam přímořská města jako např.

Brighton nebo Hastings. V Brightonu se nachází další hrad, který patří britské královské rodině. Na plážích obou měst můžete vidět velká mola, na kterých jsou restaurace nebo také kolotoč. Dále bych doporučil navštívit Edinburgh, což je nejvýznamnější město Skotska (Skotsko-Severní část velké Británie). Ve Skotsku je také nádherná příroda, která stojí za vidění.

Na závěr bych chtěl doporučit klasickou anglickou snídani. Jako typ na restauraci dávám „English Breakfast“ na Liverpool Street v Londýně.

autor článku:
KRYŠTOF NOVÝ

Moje cestování po Španělsku

foto: cs.m.wikipedia.org/malaga

Toto léto jsem s rodiči navštívil Španělsko. Do Španělska jsme letěli letadlem, které přistálo ve městě na jihu Španělska u Středozemního moře, Malaze. V Malaze na letišti je několik půjčoven aut. My jsme si u jedné půjčili Citroën C4. Vyřídili jsme papírování kolem auta, dali nám klíčky a my jsme šli hledat. Trvalo nám asi půl hodiny, než

foto: pixabay.com

Poté, co jsme se vrátili domů, řekl jsem všem, že mi slíbili ty krevety, tak jsme si ugrilovali vynikající, čerstvé a chutné krevety. Dal jsem si k tomu také nějaké víno, o kterém si všichni mysleli (tedy kromě mě), že je nealkoholické. Už vím, proč se mi tak dobře usínalo. Naším posledním výletem a podle mě také nejzajímavějším

jsme našli garáže, kde se nacházejí auta od půjčoven. Nakonec jsme našli i naše auto a jeli jsme se ubytovat. Když jsme dorazili na místo, už nás čekali naši kamarádi. Vzhledem k tomu, že už bylo velmi pozdě a my jsme ještě nevečeřeli, tak jsme si rychle udělali obložené talíře s výbornými španělskými salámy, šunkami a křupavou vekou. U stolu jsme si povídali, a protože jsme se s našimi přáteli dlouho neviděli, povídali jsme si asi až do půl druhé ráno. Další den jsme si zajeli na pláž se trošku zrelaxovat. Ačkoli se nám moc nechtělo, museli jsme dojet na nákup, protože v lednici nic nebylo. Nakonec jsme, ale byli rádi, že jsme do toho supermarketu jeli. Ty potraviny, které tam mají, takový bohatý výběr jsem ještě neviděl. Salámy, šunky, sýry, tolik různých druhů ovoce a zeleniny.

foto: commons.wikimedia.org

byl výlet na Gibraltar. Gibraltar je místo, které patří Velké Británii. Když tam přijedete, tak hned poznáte, že to bude mít nejspíše něco společného s Velkou Británií. Například jsem viděl britský Double-Decker, což je dvoupatrový autobus, nebo červenou

je salto vzad. Skáče se, když je člověk zavěšený za ruce na hrazdě.) Skákal jsem ho už několikrát, tak jsem si říkal, že se nemůže nic pokazit. Jak jsem visel za břevno houpačky, rozhoupal jsem se a skočil. Když jsem doskakoval, narazil jsem v plné rychlosti vnější stranou kotníku do houpačky. Chvilu to bolelo, ale potom to přestalo, tak jsme se šli navečeřet. Naneštěstí jak den postupoval, kotník začal bolet víc a víc, i natekl. Začínal jsem se bát, že to bude něco vážnějšího. Další den jsme se rozhodli, že bych s tím měl jít na rentgen. Zavolali jsme do pojišťovny a tam nám řekli, kam máme jet. Do nemocnice jsme jeli taxíkem. Mám pocit, že to je největší nemocnice, kterou jsem kdy viděl. Byla snad větší než

No prostě fantastické. Třetí den byl velmi zábavný. Přes den jsme se znovu váleli na pláži, večer jsme si udělali výlet do pobřežního města Torremolinos. Ale nebyli jsme tam, kvůli koupání v moři. V Torremolinu jsou dlouhé, klikaté a docela úzké uličky. Tyto uličky jsou plné různých obchodů, od potápěčských potřeb až po mluvící plyšové papoušky. Bylo vtipné číst značky na oblečení a na brýlích. Například já jsem si koupil sluneční brýle od značky Rey Beri. Když jsem se další den vzbudil dostal jsem chuť na krevety. Šel jsem to všem povědět a jim se začali sbíhat sliny. Ale máma prohlásila, že nejdříve pojedeme na výlet na Tarifu. Tarifa je nejjihnější místo Španělska a také místo, které z jedné strany má moře a z druhé oceán. Byl jsem velmi rád, že jedeme

foto: pixabay.com

londýnskou telefonní budku. Také se zde nachází kopec, na který je možné se dostat pouze lanovkou, ale tam se nám

Westfield Chodov. Když jsme tam dorazili, zeptali jsme se někoho na cestu, a myslím si že nás provedl celou nemocnicí (Alespoň s tím zraněným kotníkem mi to tak přišlo). Když jsme se konečně dostali na příjem, tak jsme se dozvěděli, že v téhle nemocnici děti neošetřují. Pán nám napsal název nemocnice, kam máme jet. Znovu jsme si zavolali taxi a doufali, že jedeme správně. Naštěstí, z téhle nemocnice nás už pryč neposlali a my jsme se zařadili do početného houfu lidí, co čekali na ošetření. Čekání na doktora, rentgen a zas na doktora trvalo asi 2,5 hodiny. Řekli mi, že s tím nic vážnějšího nemám, je to jen silně naražené. Že mám pár dní nosit obvaz a kotník chladit. Jsem vážně rád, že to nebylo nic vážného, protože bych skoro celé

foto: flickr.com/tarifa

na Tarifu, protože jsem nikdy předtím nenavštívil oceán. Mohu vám, ale říci, že ten oceán byl velmi studený. Byl velký problém, že jsem to zjistil až, když jsem odešel tak půl kilometru od pobřeží a sešel dolu po strmých kamenech, po kterých už to nešlo zpátky. A další problém byl, že jsem měl boty, sice žabky, ale i tak jsem musel celou dobu plavat s botami připevněnými na rukách.

nepodařilo dostat. Za bezmračného počasí, které je ve Španělsku skoro pořád, je z toho kopce vidět až do Afriky. Na cestě zpátky jsme museli přejet přes přistávající dráhu pro letadla. Byl tam semafor a kousek před námi blikla červená a my jsme museli počkat, ale dost mě překvapilo, že se projíždí přes přistávající dráhu. Jsem velmi rád, že jsem měl tu možnost podívat se do Španělska a mám v plánu tam jet znovu a navštívit další místa, která jsem ještě pořádně neprozkoumal.

autor článku:
TOMÁŠ SMETANA

Zlomený kotník?

Jako obvykle na začátku letních prázdnin jsem s rodinou jel do Chorvatska na dovolenou. Jeli jsme do Makarské. Cesta je dlouhá, proto se pokaždé zastavíme na jednu noc v Záhřebu, abychom se vyspali. Tento krát jsme tam jeli na dvě noci, protože jsme se chtěli projít po městě a podívat se, jak to tam vypadá. Když jsme přijeli do Záhřebu, šli jsme se před večerí trochu projít a zastavili jsme se na hřišti. Já jsem dostal naprosto úžasný nápad: "Co takhle skočit si swing gainer z břevna nad houpačkou?" (Swing gainer

prázdniny nemohl nic dělat. Přišlo mi, že celé tohle byla něco jako lekce od života, aby mi ukázal, že mám být opatrnější a na dovolené obzvlášť. Myslím, že jsem z toho vyvázl nejlépe, jak to šlo.

autor článku:
MARTIN DOBIŠ

Cesta do Německa

foto: pixabay.com

Bylo ráno 5. prosince 2018, 9 hodin, my jsme nasedli do auta a vyrazili jsme na cestu do Německa. Jeli jsme asi 3 hodiny autem. Cesta se zdála hladká a průjezdná, ale po cestě jsme narazili na dlouhou kolonu. Stáli jsme v ní dlouho a popojížděli kousek po kousičku. Po každých dvou

foto: pixabay.com

Procházeli jsme se a potom jsme šli do Primarku. Tam jsme strávili další hodinu a půl a koukali, co bychom si koupili. Pokaždé jsme z Primarku odešli se dvěma velkými taškami. Odesli jsme je do auta a vrátili jsme se na trhy. Koupili jsme si další svařák, protože byla

Strýc cestovatel

Kdykoliv se objeví anketa o tom, co by lidé dělali, kdyby získali velké množství peněz, většina z nich odpoví, že by cestovali. Kdekdoby rád objevoval exotické kraje, ochutnával cizí jídla a získával nové zážitky. Jsou také lidé, které by to ani nenapadlo, dokud najednou nepřijdou k penězům. Například můj strýc. Žije s rodinou kousek za Prahou a nejradši ze všeho je v garáži a opravuje své auto. Jako profesionální řidič vždycky říkal, že má řízení dost. Tedy tak tomu bylo do nedávna, než podědil určité množství peněz. Pak se všechno najednou změnilo, rodina už od Vánoc plánuje, jakou cestou pojedou, kde budou mít zastávky, kde

minutách jsme popojeli o jeden metr. Asi po deseti minutách se dalo jet o něco rychleji. Po necelých 3 kilometrech jsme zjistili, že byla vybouraná dálnice, kterou spravovali. Objeli jsme to jeli dál. Jeli jsme dalších třicet minut a uprostřed dálnice byl zajíc a vedle něj malí zajíci. My i ostatní auta jsme zastavili a vystoupili z auta. Všiml jsme si, že zajíc měl nejspíš zlomenou nohu a krvácel. Lidé z vedlejšího auta zavolali veterináře. Než veterináři přijeli, snažili jsme se zajíčkovi nějak pomoci. Dali jsme mu vodu a snažili se zastavit krvácení. Zajíc se ze začátku bál a moc se hýbal. Ale jelikož ho to bolelo, přestal se tolik hýbat a nechal nás se k němu přiblížit. Veterináři přijeli během patnácti až dvaceti minut, zajíce dali do nějaké deky a jeho mláďata do přepravky pro psy. Za chvíli

opravdu velká zima. Blížilo se 6 hodin večer a my jsme pomalu šli do auta, abychom jeli domů. Když jsme jeli, byla už tma. Dálnice byla docela dobře průjezdná. Bez dalších problémů jsme projeli přes hranice. Byli jsme rádi, že nejsou žádné potíže. Ale vypadalo to, že jsme to zakřikli. Asi pět kilometrů před rozbouřenou silnicí byla policie a o kousek dál další. Byla tam nějaká autonehoda. Dvě auta se srazila s motorkou. Byla tam policie a záchranka, do které právě dávali na nosítkách zraněné. Nedalo se tam moc projíždět, a proto jsme tam stáli asi deset minut. Když se nám konečně podařilo projet, za pět kilometrů jsme stáli znovu v koloně. Dálnice

foto: cs.m.wikipedia.org

přespi, kdy jim pojedou jaký trajekt tak, aby jim to všechno vyšlo. Zamilovali se do Řecka. Každý rok rádi jezdí k destinacím u Egejského moře - jednou to byl ostrov Zakynthos a jindy zase Kréta. Jeden rok bohužel málem nevyjeli, protože startovali v noci a srazili

foto: pxhere.com

odjeli a my jsme jeli dál. Zhruba za 2 hodiny jsme dorazili do Drážďan. Zaparkovali jsme, teple se oblékli a šli jsme na trhy. Každý rok jsme takhle jezdili na vánoční trhy do Německa. Procházeli jsme se i několik hodin. Koupili jsme si jídlo a svařák, abychom se trochu zahřáli. Po 3 hodinách, když nám byla už opravdu zima, šli jsme do obchodního centra.

byla tak rozbouřená, že museli ze silnice sklízet kusy rozbouřeného betonu. Takhle jsme kousek po kousku popojížděli patnáct minut. Nakonec jsme po čtvrt hodině projeli a konečně jsme mohli jet dál.

Bylo 8 hodin večer a my jsme měli hlad. Tak jsme jeli do nějaké restaurace. Ta bohužel byla zavřená, tak jsme jeli dál. Narazili jsme na další, ale tam nebylo místo. Byla příliš plná. Sedli jsme do auta a jeli dál. Narazili jsme na třetí restauraci. Ta byla otevřená a byla tam i volná místa. Sedli jsme si a objednali. Když jsme se najedli, tak jsme zaplatili a šli do auta. Okolo desáté hodiny večer jsme dojeli domů. Byli jsme tak unavení. U baráku jsme

se s kancem, takže než zprovoznili auto a mohli konečně vyrazit, nevycházel jim harmonogram, který si tak krásně půl roku připravovali. Strýc zásadně nechce na dovolenou letět, protože říká, že cizí kraje se nejlépe poznávají, když se projedou. A kvůli tomu jedou pokaždé trochu jinou cestou. Poznávání cizích krajů vypadá tak, že bratranec se sestřenicí vždy zaujatě zírají do mobilů a tabletů, teta podřimuje a strýc musí dávat pozor na řízení, a tak celou trasu natáčejí na webkameru. Když už po dvoudenní cestě konečně dorazí, vždy se ubytují na odlehlejší místo daleko od lidí. Jako skoro každý na dovolené obhlížejí místní památky, ale i to dělají trochu po svém. Sestřenice s tetou fotí

foto: cs.m.wikipedia.org

foto: pxhere.com

zjistili, že jsme zapomněli klíče v autě. No jo, špatný den už od začátku. No nic. Doma jsme vyndali ze všech tašek věci, oblečení jsme vyprali a zbytek věcí uklidili. Bylo moc pozdě, tak jsme se umyli a šli spát.

autor článku:
MICHAELA BLEYEROVÁ
třída 8. B

a obdivují památky, zatímco strýc s bratrancem si sednou do kavárny s poznámkou: „Všechno je to pořád stejná hromada šutrů.“ Jelikož si to chtějí užít, tak se tam čtrnáct dní chodí koupat, opalují se a hrají na telefonu. Bydlí v apartmánu, kde si musí dva týdny vařit. Kvůli tomu si s sebou přivezli hromady zavařeného jídla, aby se jim ta dovolená neprodrazila. Cestou zpátky si místo jídla vezou v autě asi tak 30 kg kamenů a mušliček, které si potom dají na zahrádku. O Vánocích si rodina slavnostně promítne záznamy z dovolené a vesele si řekne: „To jsme si to zase užili, tak kam pojedeme příště?“

autor článku:
VÍT JANDEJSEK
třída 8. B

Vánoce na Šumavě

foto: cs.m.wikipedia.org

Vánoce jsou svátky klidu, míru a odpočinku. Co když se

Cestopis

foto: cs.wikipedia.org

Jednoho dne jsme s rodinou vyrazili do Libereckého kraje, konkrétně do hlavního města Liberce. Cesta do Libereckého

Náš výlet do Londýna

Náš výlet do Londýna začal 25. října 2019. Zhruba před polednem jsme vyrazili na letiště. Měli jsme asi 1 hodinu zpoždění. Cesta na ubikaci proběhla bez problémů. Když jsme přišli, slupli jsme večerí a vyrazili do města. Už na začátku mě Londýn uchvátil a za chvíli to přišlo. Slavný Tower a světoznámý Tower Bridge. Byl večer a vypadali grandiózně. Bylo to neuvěřitelné dosáhnout svého snu. Postupem večera jsme se procházeli po kraji Temže a pozorovali panorama City. Potom jsme znova přešli řeku a vyrazili se vyspat. Na další den jsme měli

rozhodnete strávit je tak trochu jinak než u plného talíře, televize nebo ve společnosti mobilu, ale trochu si protáhnete tělo na některé z horských túr? Zrovna takhle jsme prožili několik vánočních dní. Já a můj strejda, zároveň v jedné osobě můj nejlepší kamarád Jakub, jsme spolu s dalšími příbuznými a jejich známými vyrazili do hor. Cílem naší cesty byla Šumava a hotel Sirotek v Železném Rudě, kde jsme byli vlídně přijati majiteli hotelu i jejich milou kočičkou. Dlouho jsme ale neotáleli a za chvíli jsme se připravili na túru.

; Prostřednictvím mobilní aplikace jsme si vyhledali „zkratku“ a vyrazili k Čertovu jezeru. Trasa byla dost náročná, i když jsem sportovně poměrně zdatný, neměl jsem pocit, že by to byla malá zimní procházka. Museli jsme překonat velké

kraje byla znepríjemněna hustou dopravou na silnicích a komplikacemi na dálnici. Do Liberce jsem se velmi těšil na památky a přírodní nádheru, které město přináší. V odpoledních hodinách jsme dorazili na místo určení a ihned se nám den od pohledu zdál perfektně připravený. Celý program a pobyt v Liberci se plánoval na tři dny v polovině týdne, konkrétně výlet nakonec vyšel na pátek, sobotu a neděli. Ubytování jsme zajistili přes internetovou společnost, která nám zařídila překrásné ubytování v blízkosti centra. Nejprve jsme navštívili překrásnou a všemi známou zoologickou zahradu Liberec. Liberecká zoologická zahrada byla překrásná, nejvíce se mi

naplánovaný výlet centrem města. Když jsme se ráno probudili, sešli jsme na snídani a pak hned vyrazili. Jeli jsme double-deckrem, až jsme dorazili na Trafalgar Square, kde jsme si prohlédli památník a vyrazili ku Big Benu. Kdyby nebyl pod lešením, byla by to velká nádhera, ale i tak. Když jsme dorazili k Westminster Abbey, Buckinghamský palác byl blízko. Šli jsme tam parkem a viděli nespočet malých veverek, až jsem ho spatřil... Buckinghamský palác. Turisté sic jak naseto, ale za ten pohled to stálo. Škoda že se nesmí blíž. Naši další zastávkou se stalo Národní muzeum. Cestou jsme pojedli, přešli Čínskou čtvrtí, zalovili si mezi komiksy... Až jsme tam dorazili. Za mě to

balvany a stromy spadané do cesty. Asi po hodinovém stoupání tmou a sněhem jsme dorazili k Čertovu jezeru. Žádného skřeta jsme tam sice neviděli, ale zamrzlá hladina jezera, ve které se odrazil měsíc, nám připadala jako z pohádky. Kromě toho, že nás zaujala zimní nádhera, neodcházeli jsme s prázdnou. U jezera se nám podařilo najít kešku s logovací knížkou, do které jsme se hned zapsali. Těhle větě budou spíš rozumět ti, kteří se hledáním kešek zabývají. Od Čertova jezera jsme pokračovali směrem k Pancíři a zaměstnávali se hledáním dalších kešek. Dorazili jsme až k zasněžené sjezdovce, kde jsem se docela vyřádl. Ne na lyžích, jak by se dalo očekávat (ještě se tam v tu dobu nelyžovalo), ale nemohl jsem si přece ten první vánoční sníh nechat ujít. Alespoň jsem si ze sjezdovky „zavázel sudy“.

líbili pandy velké a bílí tygři, kteří patří mezi nejvýznamnější živočichy města. Zoologická zahrada Liberec, přestože se nachází na severu Čech, má rozdílnou architekturu a rozdílné krásy zvířat než má Praha. Poté jsme navštívili Neptunovu Kašnu, rozhlednu Liberec a též jsme spatřili kostel svatého Antonína Velikého. Dále jsme zavítali na významný televizní vysílač nad městem Liberec a vydali se na Ještěd a poté do překrásné restaurace. Celkový dojem z výletu jsem si pochvaloval za to, že město vypadá jako kdyby nebylo v České republice, a pro obdivovatele kultury, památek a celkové historie je město Liberec rájem na Zemi, mezi tyto osoby se rozhodně

docela šlo, ale chce to mluvit anglicky. Abych to zkrátil to byl náš první den. Druhý den jsme vyrazili na střechu Big Benu, kde byl výhled na Londýn. A naší hlavní destinací zůstával Greenwich. Jeli jsme tam lodí, prohlédli si tam tamní market, ochutnali Fish and Chips a dorazili do parku. Vyšlapali jsme kopeček a chtěli do Astronomického centra, ale zrada. Bylo dost drahé a to tam toho prý moc není. Tak jsme tam chvíli pobýli a vyrazili dolů. Pak jsme se šli podívat do Námořnického musea a pak tradá dom. Zítří nás čeká filmový zážitek... Pořadem dnešního dne se stala návštěva Warner Bros. Studií Harryho Pottera. Jeli jsme tam vlakem a autobusem, až jsme dojeli. Bylo to skvělé! Plné

Kuba mě v tihle zábavě nenásledoval, ale aby si taky sněhu užil, začali jsme se koulovat. Dorazili jsme až ke stanu s občerstvením. Tam byla kratší přestávka a po malém odpočinku jsme opět pokračovali k cestě do našeho hotelu. Představa večere nás popoháněla. Když jsme k hotelu konečně dorazili, všichni na nás už čekali a vítali nás. Možná si mysleli, že už se nikdy nevrátíme. Večere byla vynikající nebo nám to tak alespoň připadalo po odpolední a celovečerní túře. První den našeho pobytu byl téměř za námi. Ještě jsme si stihli zazpívat při kytarě a pak v klidu ulehli do měkoučkých postýlek.

autor článku:
ŠIMON KRÁL

řadím i já. Nejvíce jsem obdivoval rysy domů a přístup lidí na ulici s pomocí orientace ve městě. Hovořili jsme i s cizinci a lidmi z města, kteří nám chtěli něco předat nebo pouze pomoci. Ve městě bylo spoustu zajímavých suvenýrů k zakoupení. Osobně jsem si zakoupil suvenýr z oceli v podobě televizního vysílače. Výlet se mi velmi líbil, jsem moc vděčný, že jsem mohl toto město navštívit a v blízké budoucnosti bych ho chtěl určitě navštívit znovu. Kouzlo Liberce se stalo mým nezapomenutelným zážitkem.

autor článku:
DENIS PRAVDA

maket, tajemství, kulis, atrakcí, vtipu... Rozhodně bych při návštěvě Londýna nevynechal. Po skvělém zážitku jsem si uvědomil, že náš pobyt se krátí. Další den byl poslední. Mezi poslední aktivity patřila procházka a návštěva mrakodrapu Sky Garden. Po mrakodrapu, který je zároveň rozhledna jsme došli ke světoznámé Okurce, mrakodrap vypadající jak okurka. Ale pomalu nastával čas jet na letiště. Naposled jsme zašli k Toweru a Tower Bridge. Já se rozloučil a jeli jsme. Cesta proběhla v pořádku a já si přehrával svůj skvělý výlet. Dorazili jsme domů a já okamžitě lehl do postele.

autor článku:
MIKULÁŠ GÖTH

Výlet do Polska

foto: commons.wikimedia.org.

Udělali jsme si výlet do Polska s farářem Vasilem a otcem Milanem. Dohromady nás jelo dvacet lidí, z toho čtrnáct dětí. Cesta mě velice pobavila, protože jsme jeli tři kluci a tři holky. S kluky jsme si pořád povídali, a když už jsme si nepovídali, tak jsme poslouchali

Cesta za babičkou

Ahoj, já jsem Míla. Ráda bych vám vyprávěla, co se nám (mně a mojí sestře Lile) stalo, když jsme se rozhodly navštívit babičku.

Jednoho dne jsme se nudily. Rodiče byli v práci, takže jsme měly celý byt pro sebe. A nenapadlo nás nic lepšího, než že jsme dlouho neviděly babičku a chtěly bychom ji navštívit. Takže se zrodil plán cesty za babičkou. Mělo to jen drobný háček. Je nám jen devět let. Sice víme, kde babička bydlí, ale ještě jsme k ní samy nejely. To nás ale neodradilo. Na internetu jsme si našly autobus, co nás

Moje letní prázdniny v Turecku

foto: pixabay.com

Minulé léto jsme s rodiči byli v zahraničí, v Turecku, příroda je v této zemi velmi krásná: palmy, kvetoucí keře, hezká architektura. Nejvíce se mi líbilo,

s holkami písničky, I když nás holky otravovaly, stejně jsme od starších holek dostali vynadáno, takže jsme to museli vydržet.

Pak někdy ve tři ráno jsme dorazili do monastířského hotelu. V sedm ráno jsme měli budíček a šli jsme se dozvědět historii v kostele. Dozvěděli jsme se, že ten kostel během druhé světové války odbombardovali Němci. Teď se dělá rekonstrukce. Přišla za mnou teta, její dcery syn a muž. Poté jsme se dozvěděli, že tam sloužil monach, který byl voják, bohužel zahynul, když letěl do Ruska. Ve čtyři hodiny odpoledne jsme jeli dál, zastavovali jsme u známých kostelů, bylo jich tam hodně, všechny mě zaujaly. V sobotu jsme se večer šli vyzpovídat a slova, co mi řekl jeden monach, byla

dopraví za babičkou na Moravu. Samozřejmě jsme mohly počkat na rodiče a říct jim, že chceme navštívit babičku, ale... tak když už jsme měly plán! Na záda jsme si vzaly batohy, ve kterých byly základní věci na přežití (jídlo), a vydaly jsme se na cestu. První nesnáze nás zastihly hned před bytem. Lila mi řekla, že jí chybí méda. Chtěla se pro něj vrátit. Já ji zastavila s tím, že se nebudeme vracet pro hloupou hračku. Lila se na mě naštvála, nafoukla pusu, zkržila ruce a odpochovala pryč. Bavit jsme se začaly až na zastávce. Když jsme nastoupily do autobusu, sedly jsme si úplně na konec. Začaly jsme si cestou vymýšlet různé hry, snědly jsme si svačinu. Pomalu už se

když jsme navštívili Pamukkale. To je můj nejhezčí zážitek. Lidé v Turecku jsou velmi milí. Vždy jsou připraveni poskytnout pomocnou ruku. Turecko je známé svými tureckými lázněmi s názvem „Hamman“. S radostí jsme je navštívili. Já ráda se koupu v moři, proto jsme tam byli asi větší půlku naší dovolené. Máma byla kvůli tomu naštvaná, protože by radši navštívila známé památky Turecka, než se válela na pláži. Po odpočinku na pláži jsem viděla paragliding. Takže jsem se rozhodla to vyzkoušet. Příprava na let byla velmi opatrná a těžká. Pohled z výšky nad mořem byl nadherný: vysoké hory a modré moře. Při létání nad mořem jsem viděla obrovskou želvu. Po posledním přistání jsem o tom dlouho

nepopsatelná, málem mi ukápla z toho slza. Šli jsme se najíst a jeli do nového hotelu. Mezitím jeden můj kamarád řekl: "Hej, hoši, my asi objedeme všechny kostely v Polsku!" Tak jsme se všichni začali smát. Nám klukům koupil jeden neznámý muž pizzu, protože jsme si šli něco koupit, tak jsme s tím souhlasili (byli jsme čtyři kluci, tak asi proto). V neděli jsme šli do kostela a dozvěděli jsme se, že jedné ženě umřel muž, který sloužil v tom kostele. Co jsem zaslechl, tak to byla sestra otce Milana. Ten muž se jmenoval Tomáš. Šli jsme k jeho hrobu a zapálili tam svíčku. Pak nás pozvala ta paní na jídlo. Jedli jsme polský řízek se "zemniaki". Já si jich dal konkrétně čtyři, protože holky nechtěly jíst, tak mi bylo líto tak dobrého jídla. Jako dezert jsme jedli dort a dal jsem si sedm

stmívalo, když jsme si uvědomily, že jsme v autobuse samy. Autobus zastavil, myslely jsme si, že jsme na další zastávce. Ale když autobus delší dobu nejel, odhodlaly jsme se jít se podívat k řidiči. Světla v autobuse zhasla. Byly jsme v naprosté tmě. Došly jsme odhodlané ke kabině řidiče a s hrůzou jsme zjistily, že je prázdná. Podívaly jsme se na sebe, začaly jsme křičet jako malé, na což jsme měly naprosto právo. Z ničeho nic se otevřely dveře. Stál v nich černý obrys. Lila se mi vrhla okolo krku a na celý autobus začala ječet: "Pomóc! Příšera! Mimoszemšťan! Pomóóóc!" Začaly jsme couvat až na konec autobusu, kde jsme se schoulily do objetí a čekaly, co bude dál.

foto: pxhere.com

diskutovala s rodiči a byla jsem moc vděčná, že jsem to mohla vyzkoušet. Celá moje rodina byla nadšená. Nikdy nezapomenu na svůj první let. Přišel den našeho odjezdu. Nechtěla jsem opustit tuto

kusů ze stejného důvodu, protože mi bylo líto jídla. Jako poslední místo byl monastir, který měl depresivní minulost. Proč? Protože během druhé světové války tam přijeli Němci. Uviděli monacha, jak se modlí, a tak ho zbili, odjeli a monach zazvonil na zvony, protože si myslel, že odešli. Tak se vrátili, poněvadž to slyšeli, ubodali ho a střelili. Ráno jsme se šli podívat na řeku Brest, která rozděluje Polsko a Bělorusko. Říká se, že když se někdo pokusí tuto řeku přeplavat, tak je popraven. Tak jsme se vrátili zpátky, sbalili si kufry a hurá do Prahy. Jeli jsme zhruba 12 hodin.

autor článku:
ALEKSANDR ZMEREHA

Najednou na nás dopadlo světlo baterky. Vzhledly jsme a zjistily, že se na nás dívá dědeček. Dědeček nás našel podle telefonu. Ještě vyklepané nás zabalil do deky a odvezl nás k babičce, kde už čekali rozzlobení rodiče. Vynadali nám, jestli si vůbec uvědomujeme, jak ta cesta byla nebezpečná. Nezlobili se na nás ale dlouho, po hrozném nudné průpovědce jsme dostaly horkou čokoládu na zahřátí a šly si lehnout. Když jsem usínala, přemýšlela jsem nad tím, že až budu velká, budu cestovat po celém světě i se sestrou. Teda pokud se dřív navzájem nezabijem.

autor článku:
NIKOLA LANGHANSOVÁ
třída 8. B

foto: hippox.com

zemi...
Odpočinek v Turecku se mi velmi líbil. Doufám, že ji znovu navštívíme.

autor článku:
VALERIA CHEREDNICHENKO

Kulturní šok

Mohlo by se zdát, že cestování přináší jen krásné a příjemné pocity. Není tomu vždycky tak. Když cestujeme do země odlišné kultury, pak můžeme prožít „kulturní šok“. Setkáváme se s odlišnými zvyky, jazykem a spoustou dalších rozdílů, které nás mohou překvapit. Cestovatelé, kteří v zemích jiné kultury prožili delší dobu, by mohli své pocity popsat. Moje teta žije několik let v Německu a popsala mi všechny svoje pocity a zážitky, kterými prošla. První dny po nastěhování do německých Drážďan byla plná nadšení z nových věcí a dojmů. Všechny odlišnosti se jí líbily. Všechno jí připadalo o tolik lepší a hezčí než doma v Čechách. Líbilo se jí, jak mají Němci ve všem rád, všechno je dobře zorganizované a podle

pravidel. Byla nadšená čistotou ulic a vstřícností lidí. Všechno viděla přes růžové brýle jako turista, když přijede do cizí země na týden a domů se vrací jen s těmi nejlepšími dojmy. Teta si prošla první fází kulturního šoku, která se nazývá nadšení. Teta ale zůstala v Drážďanech delší dobu než běžný turista, a tak se postupně pocity nadšení a zamilovanosti změnily ve svůj opak. Nastoupila fáze odmítnutí. Najednou se vše otočilo – pověstná organizovanost a pravidla Němců začala tetě lžet na nervy. Začala jí chybět rodina a blízcí příbuzní. Najednou ji vše na Němcích rozčilovalo – pořádek, který dřív obdivovala, začala nesnášet. I jazyk se jí už líbil méně než na začátku. Navíc se ho teprve učila, mnohým výrazům nerozuměla. Pro tetu to bylo nejtěžší období, které bylo obtížně překonat. Pronásledoval ji smutek a stesk. Rozdíl, které

se jí dříve tak líbily, ji rozčilovaly a nejrady by se byla vrátila domů do Čech. Trvalo to nějakou dobu, ale nakonec si teta zvykla a přizpůsobila se jinému prostředí (třetí fáze se nazývá přizpůsobení). To, že Němci mají vše dobře zorganizované a podle pravidel, prostě přijala a už jí to přestalo trápit. I další rozdíl a podobnosti se svou vlastní zemí vzala jako fakt a zvykla si na podmínky jiné kultury. Lépe už rozuměla německy, lépe mluvila. Dnes už teta prochází čtvrtou fází - sžití. Zemí si oblíbila, cítí se v ní dobře, ví, co může očekávat. Dokáže si pobytu naplno užívat a radovat se. Němčinu už umí výborně a to také pomáhá v komunikaci a k pocitu soběstačnosti. Jednotlivé fáze kulturního šoku probíhají u různých lidí různě dlouho. Kulturní šok se nedá

přesně předvídat, ani se mu vyhnout. Jedině necestovat, ale to by byla škoda. Vždyť cestování nám pomáhá rozšiřovat obzor a poznávat nové věci, které doma nezažijeme. Byla jsem za tetou sama už několikrát, ale protože šlo vždy jen o týdenní návštěvu, dál než k první fázi „nadšení“ jsem se zatím nedostala. Ale kdo ví, třeba se časem vypravím někam na delší čas a kulturní šok mě tak úplně nezaskočí.

S využitím:
<https://travelbible.cz/kulturni-sok/>

autor článku:
EMA BARTOŠOVÁ

Co se Vám nevezle do batohu, je zbytečné, aneb jak se zabalit na cesty.

foto: pixabay.com

„Low-cost“ v překladu znamená nízké náklady. Tento druh cestování je v poslední době velmi oblíbený. Nese s sebou ale také kromě výhod nevýhody, těch je ale naštěstí málo. Základem jsou levné letenky, hezké počasí a mapa. Odpustit si musíte všechny drahé položky jako je hotel, restaurace, taxi atd. Toto všechno se dá nahradit spaním pod širákem, jídlem z batohu a autobusem. Ve většině zemí se v letě nesmí v přírodě rozdělat oheň kvůli požárům, proto se na místě musí sehnat malá bombička na vaření.

Pro tento případ Vám nesmí chybět jako 1. věc v batohu kastrůlky a láhev na vodu. Za 2.

nechcete přece spát na kamenech? Proto s sebou máte karimatku a spacák (důležitá je velikost čím menší tím lepší). Za 3. zapomeňte na všechny zbytečnosti, už máte v batohu jen polovinu místa. Za 4. lékárníčku. Za 5. baterku (čelovku). Za 6. pláštěnku. Za 7. zápalky. Za 8. hygienické potřeby (kartáček, pasta ubrousky a nejdůležitější opalovací krém přes 50). Za 9. zbytek se paniky. Ten zbytek se tam ještě vlezle. Za 10. dobře si rozmyslete výživné a skladné jídlo, např. kus-kus, čočka, nudle, sója, bujón, pudink, sušené mléko (když máte dredatou mamku bývá a tím práškem na letišti při kontrole srandy), zbytek jídla seženete v dané zemi. Za 11. máte plno?

to nutné už tam máte.

Tento druh dovolené Vám zajistí krásné vzpomínky na celý život.

autor článku:
BARBORA KRÁLIKOVÁ

A ještě jeden recept

Italské rizoto
Suroviny:
2 ks cibule střední
máslo
olivový olej
300 g rýže kulatozrná
50 g parmazán strouhaný
750 ml zeleninový vývar
200 ml bílé víno - suché

Postup
Tradiční italské rizoto, postupem a chutí poněkud lišící se od toho českého. Aby se výsledný pokrm mohl pyšnit názvem risotto, musí si nejprve rýže projít krátkým osmažením a až poté je vařena. V Itálii se na přípravu rizota používá tradiční kulatozrná rýže, např. Arborio

foto: commons.wikimedia.org.

či Carnaoli. V Čechách se dají ve větších obchodech sehnat taky, ale třeba Lagris vyrábí vlastní kulatozrnou rýži, která mi osobně chutná. Každopádně doporučuji nekupovat tu úplně nejlevnější, přece jen je rýže základem tohoto jídla.

Nejprve se v hrnci nechá rozpustit kousek másla (cca 30 g), ke kterému osobně přidávám ještě olivový olej. Poté

přisypeme drobně nakrájenou cibuli, kterou osmažíme tak, aby zeskvatěla (nesmí zhnědnout). K cibuli přisypeme rýži, promícháme ji s cibulí a 3-5 minut na mírném ohni smažíme. Rýži podlijeme bílým vínem, počkáme než se voda vsákne do rýže a odpaří a poté postupně doléváme zeleninovým vývarem. Důležitou poznámkou je, že vývar přidáváme postupně - jakmile se předchozí dávka odpaří, přidáme další; vývar tak spotřebujeme v 7-10 krocích. Po zhruba 18 minutách rýže změkne a nastane chvíle, kdy se do již skoro hotového rizota přidává kousek másla na zjemnění a parmezán. Poté stačí promíchat, ať se máslo a parmezán rozpustí a spojí s rizotem a můžeme podávat (před případným dosolením doporučuji ochutnat,

protože parmezán je sám o sobě docela slaný, tak ať rizoto není přesolené). Stejně jako u těstovin platí, že rýže by měla být al dente, tedy nikoliv přeavařená a rizoto rozbfředlé. Konzistence by měla být krémová - podáváme hned po uvaření, jinak to už nebude ono. A parmezán je dost kritický - nahradit ho třeba eidamem není vhodné, protože pak nebude mít rizoto tu správnou chuť.

Existuje jistě mnoho dalších variací rizota, např. risotto con funghi (rizoto s houbami, kdy se při vaření přidají namočené houby) či risotto alla Milanese (se šafránem a popř. morkem), ale tohle je základ.

autor článku:
MIKULÁŠ GLAC
třída 6.A

Itálie - cestopis

foto: pixnio.com

V září roku 2018 jsem jel se svou školou do Itálie. Cesta autobusem byla příjemná a nad předními sedačkami byl na každé straně autobusu přehrávač, tak většina spolucestujících sledovala přehrávaný film. Jeli jsme přes noc, tak jsme téměř všichni spali. Jelikož jsme projížděli Rakouskem, viděli jsme fotbalový stadion, který svítil střídajícími se barvami. Já samozřejmě dělal fotografie téměř všech zajímavých věcí, ale i hloupostí, co mi připadaly zajímavé, například: maskot benzínové stanice natištěný na papíru, který upozornil zákazníky na kvalitu benzínu. Po příjezdu do Itálie mne zaujalo, že téměř každý domek měl malý skromný balkon s tvarovaným železným

zábradlím. Do hotelu jsme přijeli ráno kolem 8. hodiny. Žáci 1. stupně, kteří byli v hotelu týden před námi, si dobalovali a připravovali se na odjezd zpět do Prahy. Po vybalení našich zavazadel jsme si trochu odpočinuli, protože jsme toho v autobusu moc nenaspali. Po obědě jsme konečně šli si užít mořskou vodu, pláž a krásné teplé počasí. U moře jsme byly do večera a poté jsme se vydali poznat, jak to chodí v takovém Italském městě. Na ulicích bylo plno pouličních obchůdků, ale všichni se těšili vždy, když se k nim dostala informace, že půjdeme do velkého obchodu. Tam bylo spousta levných věcí, které v Čechách jsou drahé, například: mořská sůl stála v Itálii pouhých 20 centů, což je v přepočtu 5 korun. Ráno

foto: pixabay.com

foto: commons.wikimedia.org.

po snídani jsme každý den šli k moři, až na jeden den, kdy jsme jeli do městského státu uvnitř Itálie-San Marina. Tam bylo spoustu zajímavých památek. V San Marinu jsme měli volný rozchod, abychom si prohlédli město a nakoupili co se nám zalíbilo. V San Marinu byl krásný výhled téměř do všech částí Itálie. Vrátili jsme se zpět až večer. Bylo zvláštní, že dohromady za zhruba 25 hodin koupání, potápění se, stavění písečných budov a podobných aktivit nás to neomrzelo a času jsme využívali, jak to jen šlo. Velmi mne a mé přátele zaujalo chytání a pozorování mořských živočichů. Na seznam živočichů, co jsem já chytil, se dostali dva druhy krabů, rak poustevníček, malá rybka, kterou jsem chytil rukou, a jakýsi podivuhodný mlž přisátý na kameni. Při potápění ve větších hloubkách nám nestačilo tolik dechu, tak jsme vymysleli, že si koupíme velkou plastovou láhev, obsah vypijeme

a vzduch v láhvi poslouží jako další zásoba kyslíku. Fungovalo to, ale ani velká láhev nestačila na celý nádech. V Itálii měli tak dobrou pizzu a zmrzlinu, že nejspíš ve světě lepší nenajdete. Zajímavé také bylo, že menší porce zmrzliny byla velká stejně jako u nás velká a stála pouhých 25 centů.

Když jsme si balili svá zavazadla a věděli jsme, že za chvíli odjedeme, bylo nám to všem líto, protože pobyt v Itálii jsme si velice užili a alespoň já bych se do Itálie znovu rád podíval. Pokud se chystáte navštívit Itálii, tak to vřele doporučuji a přeji vám hodně zábavy i ponaučení.

autor článku:
ROMAN TOUŠ
třída 8.B

A trochu humoru na závěr

Zde je pár vtipů pro pobavení nebo zlepšení nálady na téma cestování.
Doufám že se vám budou líbit.

Pán se v cestovní kanceláři ptá na levnou dovolenou v zahraničí.

"Ano, mám tady ještě jednu - cesta okolo světa."
"Okolo světa?"
"Ano. Pěšky."

Dvě ženy se baví o právě strávené dovolené: "Tak co, jak jsi se měla u moře?"
"Ale ani se neptej. Měla jsem s sebou úplně zbytečné věci."
"A co například?"
"Manžela a děti."

V tříhvězdičkovém hotelu na peruánském pobřeží povídá hoteliér skupince turistů:
"Kdyby se v pokoji objevili potkani, vůbec se nemusíte bát. Zakrátko se připlazí hadi a požerou je."

Přijde kapitán Titaniku k námořníkům a říká jim: "Mám pro vás dvě zprávy, jednu špatnou a druhou dobrou, kterou chcete slyšet jako první?"
"Tu dobrou."
"Dostaneme 11 Oskarů!"

Cestovatelé se prodírají africkým pralesem. Z dálky slyší dunění bubnů. Když dospějí k vesnici, vidí černého muže, jak

zuřivě bije do bubnu.
"Co se děje?" ptá se vedoucí výpravy.
"Není voda," odvětlí bubeník.
"Přivoláváte tedy déšť?"
"Ne, instalatéra ze sousední vesnice, aby přišel opravit vodovod."

Španěl zavítá do Londýna, kde stále prší.
Ptá se hochy kterého potká na procházce: "Řekni mi, kdy u vás vlastně svítí slunce?"
"Nemám ponětí. Vždyť je mi teprve devět."

V hotelu u rybníka visí na zdi nápis:
"Nerušte noční klid našich

hostů!"
Ráno pod to jeden z nocležníků připsal: "Naučte číst i komáry."

Myslíte, že se v tomhle hotelu dobře spí?"
"Asi jo, zvoním na portýra už půl hodiny a pořád mi nikdo nejde otevřít!"

Pokojská povídá recepčnímu:
"Host na pokoji 115 dostal záchvat smichu, mám zavolat doktora?"
"Není potřeba, stačí, když mu ukážete hotelový účet."

autor článku: Matěj Morávek